

заше надолу. Тя слѣзе, отиде малко настрана и се обърна. Гледаше тънкото вѣже. И всички гледаха, гдето гледаше тя. Мигъ-два-три — нищо нѣма. Изведнажъ вѣжето заигра мжжетѣ съ виковете затикаха колелото. Асие си тръгна къмъ дома. Тя вървѣ доста, — както знаеше колко трѣбва да върви, и пакъ се обърна: Мурадъ се бѣше подалъ отъ кладенеца, силни мъжки рѣце посѣгаха да го поематъ. Майката пищѣше. Асие постоя, погледа, обърна се и си влѣзе въжщи.